

Áfra János

Függés

Szent és szörnyeteg
rendre kisegítik egymást
a földi középszerből.
Ha megkövesedett a lap,
nem fed el, nem árnyal többé
végzetet. Olvaszt, fröccsen,
pukkan, átég terepasztalon
a festék. A rendet a játékból kiűzi.
A könyvek szétfolyt arcokba
zuhanva sisteregnek, porlad a szó,
alakja távolról tekergő féreg,
teste foszlik. Szárnyakat enged,
de változás nem váltja meg,
lefröcskölük, és folyékony
aranyba dermed a csapkodás.
Nem hal többé ember emberért.
Minden érzés, eszme és gesztus
egybegyúrva lebeg a tó felett.
Újrázik a teremtő. De nem lesz,
aki segítsen, hogyha elakad,
tervezve a sosem volt csendbe
belenevető arcokat.